

vedtægten, som straffelovrådet i sin udtalelse har nævnt som en brugbar vej, er efter mindretallets opfattelse den rette løsning, og den tekst til en nyttilføjet § 3 a, som justitsministeren har forelagt et udkast til, opfylder efter mindretallets mening det krav til klarhed om bestemmelsernes rækkevidde, som der burde være almindelig enighed om.

Mindretallet vil endvidere finde det rigtigt, at justitsministeren tillige gennem rigspolitichefen lader udsende en cirkulæreskrivelse, der over for politimestrene gør rede for, hvordan disse skal forholde sig i tilfælde af fremtidige blokadesituationer. Udformningen af en sådan cirkulæreskrivelse bør forelægges retsudvalget inden udsendelsen.

Et tredje mindretal (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller forslaget til *vedtagelse uændret*, idet det er af den opfattelse, at det er helt afgørende, at befolkningen i en retsskat gennem en klar og tydelig lovgivning kender rettigheder og pligter.

Da det i adskillige »blokadesager« har vist sig, at hverken befolkningen eller myndighederne har været klar over, hvad der er gældende ret på et så vigtigt område som borgernes grundlovssikrede ret til at fændes til og fra ejendomme, hvortil de i øvrigt er adgangsberettigede, mener fremskridtspartiet, at straffelovens § 261 må tydeliggøres, således som forslaget tilsigter.

I udvalget har flere partier henvist til grundlovens §§ 77 og 79 om borgernes ret til at demonstrere. Fremskridtspartiet er af den opfattelse, at demonstrationer, der foretages med henblik på at hindre andres grundlovssikrede ret til frit at færdes, ikke er dækket af grundlovens §§ 77 og 79.

Endvidere er det fremskridtspartiets opfattelse, at demonstrationer må foretages over et begrænset tidsrum. Det har ikke været grundlovens mening, at man skulle have ret til at belejre bestemte virksomheder i adskillige uger.

Såfremt folketinget ikke nu griber ind, vil der være en stor risiko for, at de ulovlige blokader vil udvikle sig til voldelige konfrontationer, idet vi må forvente, at befolkningen ikke fortsat vil finde sig i grove lovovertrædelser fra nogle få provokatører, der stiller sig over loven.

Vi så det under Bækkelundblokaden, hvor ca. 200 landmænd stillede sig solidarisk med den belejrede virksomhed, og såfremt politiet

ikke havde ophævet blokaden, var det sikkert endt med voldelige sammenstød.

Ved arbejdsrettens dom i Infosagen blev det klart fastslået, at en arbejdsretlig blokade ikke giver ret til at hindre personer, der er beskæftiget i virksomheden, kunder eller andre i frit at færdes til og fra virksomheden.

Også vestre landsrets dom i Hope Computersagen udtaler som en selvfølgelighed, at belejring af en virksomhed, hvor man hindrer folk i at komme ud, er en overtrædelse af straffelovens § 261, men grunden til, at de tiltalte blev frifundet, var, at de havde påstået, at de ikke havde været med til at hindre den frie passage, og da anklagemyndigheden ikke kunne føre det fornødne bevis for, at de tiltalte havde været direkte impliceret i belejringen, blev de frifundet.

Problemet i disse belejringssager (blokadesager) er derfor ikke så meget et lovproblem som et politiproblem, nemlig problemet med at få politiet til at beskytte lovlydige borgere mod alvorlige frihedskrænkelser fra nogle få professionelle voldsmageres side, de såkaldte »kinessere«, der gang på gang groft overtræder straffeloven, uden at politiet griber ind, hvorfor disse provokatører med nogen ret kan tro, at deres handlinger ikke er straffbare.

Det er derfor psykologisk rigtigt at tydeliggøre straffeloven, således at de klare regler, der gælder, når der er tale om indespærring på virksomheder, også kommer til at gælde, når man spærrer adgangen til virksomhederne.

Det bemærkes, at statsministeren i sit svar i spørgetiden den 15. oktober 1975 på et spørgsmål fra folketingsmand Poul Schlüter har givet udtryk for samme opfattelse, idet statsministeren udtalte: »... der skal ikke herske nogen tvivl om, at regeringen har den principielle opfattelse, at folk – absolut og naturligtvis – skal have mulighed for at kunne færdes frit til og fra de steder, hvor de altså også har lovligt ærinde. Det gælder altså også til en arbejdsplads, over for hvilken der er etableret blokade.«

Efter mindretallets opfattelse er borgernes ret til frit at færdes af så afgørende betydning, at de bestemmelser, der skal sikre disse rettigheder, hører hjemme i straffeloven og ikke i de af administrationen udfærdigede politivedtægter, der kan variere fra sted til sted, og som kan ændres af justitsministeren uden om folketinget.

Endelig bemærkes, at straffelovrådet og ju-